

Minister Finansów i Gospodarki

Znak pisma: DM-IV.054.9.2025
Warszawa, 04 sierpnia 2025 r.

Pan
Szymon Hołownia
Marszałek Sejmu RP

Dotyczy: odpowiedzi na interpelację nr 10584 w sprawie ochrony praw właścicieli lokali

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na ww. interpelację wniesioną przez Panią Posel Iwonę Marię Kozłowską, w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości informuję, że nie są prowadzone ani planowane prace legislacyjne dotyczące zasad eksmisji lokatorów, którzy nie płacą czynszu za wynajęte mieszkanie oraz nie uiszczają opłat za media w przypadku umów najmu zawieranych na rynku prywatnym. Ministerstwo Sprawiedliwości wskazuje, że wprawdzie mogą zdarzyć się nieuczciwi najemcy, którzy nie wywiązują się z zawartej umowy najmu i nadużywają swoich uprawnień, ale zapobieganiu takim sytuacjom służą obecnie obowiązujące przepisy i procedury, które gwarantują ochronę zrównoważonych interesów stron stosunku najmu oraz umożliwiają skuteczne i efektywne egzekwowanie prawa własności.

Odnosząc się do kwestii ochrony praw lokatorów wskazuję, że prawo własności podlega ochronie konstytucyjnej (art. 64). Oznacza to, że własność może być ograniczona tylko w drodze ustawy i tylko w zakresie, w jakim nie narusza to istoty prawa własności. Takim ograniczeniem prawa własności jest właśnie ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego¹, dalej: u.o.p.l. Rozwiązania przewidziane w u.o.p.l. są wynikiem kompromisu pomiędzy interesami właścicieli lokali a interesami osób korzystających z tych lokali. Obowiązek uchwalenia ustawy regulującej ochronę praw lokatorów wynika z przepisów Konstytucji RP². Art. 75 Konstytucji RP wprost wprowadza wymóg, aby ochrona praw lokatorów unormowana została na poziomie ustawowym. Standard ochrony praw lokatorów określa art. 76 ww. ustawy zasadniczej, nakładający na ustawodawcę obowiązek uchwalenia ustawy regulującej zakres ochrony użytkowników i najemców „przed działaniami zagrażającymi ich zdrowiu, prywatności i bezpieczeństwu oraz przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi”. Przepis ten stanowi podstawę ustawowej regulacji określającej zasady ustalania opłat za korzystanie z lokali, jak również przyjęcia rozwiązań chroniących prawa lokatorów jako słabszej strony stosunku najmu. Sposób sformułowania art. 75 i art. 76 Konstytucji RP wskazuje na to, że gwarantowane w nim prawa dotyczące szczególnej ochrony praw lokatorów zostały ukształtowane jako tzw. normy programowe (zasady polityki państwa). Należy zaliczyć do nich m.in.: nakaz odpowiedniego uregulowania stosunków między

¹ (Dz.U. z 2023 r. poz. 725 z późn. zm.)

² (Dz.U. 1997 Nr 78, poz. 483)

wynajmującymi lokale a osobami używającymi ich w celu zaspokojenia swoich potrzeb mieszkaniowych, jak również nakaz zabezpieczenia osób używających mieszkań przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi. Kwestie te należy rozpatrywać w kontekście priorytetowego traktowania potrzeb mieszkaniowych obywateli jako jednej z najbardziej fundamentalnych potrzeb egzystencjalnych.

Wymaga zauważenia, że niezmiennie jest stanowisko Trybunału Konstytucyjnego, zgodnie z którym eksmisja z mieszkania, bez zapewnienia rzeczywistej ochrony przed bezdomnością narusza godność człowieka i nie może być akceptowana. Zakaz naruszania godności człowieka ma charakter bezwzględny. Stąd też przepisy u.o.p.l. wprowadzają rozwiązania, które w sposób szczególny chronią wybrane najstabsze grupy lokatorów przed eksmisją na tzw. „bruk”, a tym samym chronią przed bezdomnością. Konieczność badania z urzędu przez sąd, czy osobom eksmitowanym należy przyznać prawo do zawarcia umowy w ramach najmu socjalnego, jak i potrzeba zapewnienia oraz wskazania przez gminę odpowiedniego lokalu w ramach najmu socjalnego, opóźniają moment doprowadzenia do przymusowego opróżnienia mieszkania zajmowanego przez najemcę, który nie wywiązuje się ze swoich obowiązków związanych z zapłatą czynszu lub innych opłat za używanie lokalu. Trzeba jednak zaznaczyć, że zgodnie z art. 18 ust. 1 osoby zajmujące lokal bez tytułu prawnego są obowiązane do dnia opróżnienia lokalu co miesiąc uiszczać właścicielowi odszkodowanie. Odszkodowanie to odpowiada wysokości czynszu, jaki właściciel mógłby otrzymać z tytułu najmu lokalu. Jeżeli odszkodowanie nie pokrywa poniesionych strat, właściciel może żądać od osoby, o której mowa w ust. 1, odszkodowania uzupełniającego. Odszkodowanie przewidziane w ww. przepisach ma na celu kompensację pewnych uszczerbków majątkowych, których właściciel doznaje z powodu zajmowania lokalu przez osobę niemającą tytułu do lokalu. Zasadniczo chodzi przy tym o jeden rodzaj tych uszczerbków - utracony zysk, jaki właściciel, przynajmniej potencjalnie, mógłby czerpać z oddania lokalu do używania (przede wszystkim z jego wynajmu), gdyby lokal nie był zajmowany przez osobę, która utraciła tytuł do jego używania albo zysk, jaki czerpałby nadal, gdyby nie doszło do wygaśnięcia stosunku prawnego łączącego go z lokatorem. Jako takie omawiane odszkodowanie stanowi swoisty surogat potencjalnego zysku - surogat czynszu - i to właśnie wysokość potencjalnego czynszu, jaki właściciel mógłby uzyskać, wyznacza wysokość należnego mu zgodnie z komentowanym przepisem odszkodowania (por. uzasadnienie uchw. SN z 8.11.2019 r., III CZP 28/19, Legalis). Ponadto jeżeli gmina nie zaoferowała uprawnionemu dłużnikowi lokalu w ramach najmu socjalnego w odpowiednim terminie, właścicielowi lokalu, zgodnie art. 18 ust. 5 u.o.p.l., przysługuje prawo do otrzymania od gminy stosownego odszkodowania, na podstawie art. 417 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny³.

Wskazane gwarancje wynikają z nadrzędnej potrzeby ochrony praw człowieka i podstawowych wolności. Art. 30 Konstytucji RP stwierdza bowiem, że przyrodzona i niezbywalna godność człowieka stanowi źródło wolności oraz praw człowieka i obywatela. Jest ona nienaruszalna, a jej poszanowanie i ochrona jest obowiązkiem władz publicznych. Zgodnie zaś z art. 75 ust. 1 i art. 76 Konstytucji RP władze publiczne prowadzą politykę sprzyjającą zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych obywateli, przeciwdziałają bezdomności, a nadto - co należy podkreślić - chronią najemców przed działaniami zagrażającymi ich zdrowiu, prywatności i bezpieczeństwu oraz przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi.

Pomimo, że prawo własności jest jednym z najsilniej chronionych praw majątkowych, gwarantowanych bezpośrednio przez art. 64 Konstytucji RP, to regulacje zawarte w u.o.p.l. ograniczają prawo własności w celu ochrony innej wartości o podstawowym znaczeniu dla

³ (Dz.U. z 2024 r. poz. 1061 z późn. zm.)

egzystencji człowieka, jaką jest potrzeba zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych lokatora. Na ograniczenie prawa własności zezwala bowiem art. 64 ust. 3 Konstytucji RP, o ile ograniczenia te zostaną wprowadzone w drodze ustawy i nie będą naruszały „istoty prawa własności”. W przypadku najmu lokalu jest nią prawo właściciela do rozporządzania swym lokalem oraz czerpania korzyści z tego tytułu, z uwzględnieniem ograniczeń wynikających z potrzeby ochrony praw lokatorów jako słabszej ekonomicznie strony umowy. Dlatego też u.o.p.l. przedkłada pewne interesy lokatorów ponad uprawnienia właściciela, co widać przykładowo w silniejszej ochronie trwałości stosunku najmu (art. 11) oraz we wzmocnieniu ochrony określonych grup lokatorów przed eksmisją (art. 14), a także ochronie przed nadmiernym czynszem i opłatami z tytułu korzystania z lokalu (art. 8a i 9).

Tym niemniej podkreślić należy, że w zależności od okoliczności stanu faktycznego, wynajmujący, w celu ochrony swoich interesów, może skorzystać z różnych rozwiązań prawnych. I tak, wynajmujący może wnieść pozew do sądu o opróżnienie lokalu lub zasądzenie wcześniej wspomnianego odszkodowania za bezumowne korzystanie z przedmiotu najmu. Ponadto może on wytoczyć również powództwo o odszkodowanie w przypadku zniszczenia lokalu mieszkalnego. W tym ostatnim przypadku nie można również wykluczyć odpowiedzialności karnej najemcy na podstawie stosownych przepisów ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny⁴.

Dodatkowo stosownie do treści art. 13 ust. 1 u.o.p.l., jeżeli lokator wykracza w sposób rażący lub uporczywy przeciwko porządkowi domowemu, czyniąc uciążliwym korzystanie z innych lokali w budynku, inny lokator lub właściciel innego lokalu w tym budynku może wytoczyć powództwo o rozwiązanie przez sąd stosunku prawnego uprawniającego do używania lokalu i nakazanie jego opróżnienia.

Kwestie dotyczące przeprowadzenia eksmisji w ramach postępowania egzekucyjnego w oparciu o tytuł wykonawczy określają przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego⁵, dalej: k.p.c., a w szczególności art. 1046 k.p.c. Zgodnie z treścią § 4 ww. przepisu: wykonując obowiązek opróżnienia lokalu służącego zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych dłużnika na podstawie tytułu wykonawczego, z którego nie wynika uprawnienie dłużnika do zawarcia umowy najmu socjalnego lokalu lub prawo do lokalu zamiennego, komornik usunie dłużnika do innego lokalu lub pomieszczenia, do którego dłużnikowi przysługuje tytuł prawny i w którym może on zamieszkać. Jeżeli dłużnikowi nie przysługuje tytuł prawny do innego lokalu lub pomieszczenia, w którym może zamieszkać, komornik wstrzyma się z dokonaniem czynności do czasu, gdy gmina właściwa ze względu na miejsce położenia lokalu podlegającego opróżnieniu, na wniosek komornika, wskaże dłużnikowi tymczasowe pomieszczenie.

Celem ochrony praw wynajmujących została wprowadzona instytucja najmu okazjonalnego uregulowana w ww. u.o.p.l., w ramach której do umowy najmu okazjonalnego lokalu załącza się oświadczenie najemcy w formie aktu notarialnego, w którym najemca poddał się egzekucji i zobowiązał się do opróżnienia i wydania lokalu używanego na podstawie umowy najmu okazjonalnego w terminie wskazanym w żądaniu wynajmującego. Ponadto najemca jest zobowiązany do wskazania lokalu, w którym będzie mógł zamieszkać w przypadku wykonania egzekucji obowiązku opróżnienia wynajmowanego lokalu, zgodnie z treścią art. 19a i nast. u.o.p.l.

⁴ (Dz. U. z 2025 r., poz. 383)

⁵ (Dz. U. z 2024 r., poz. 1568 z późn. zm.)

Instytucja najmu okazjonalnego chroni prawa wynajmujących ułatwiając i znacząco skracając proces odzyskiwania lokalu. W tym przypadku nie jest bowiem konieczne wytoczenie przez wynajmującego powództwa o eksmisję, oczekiwanie na wyrok, jego uprawomocnienie, a następnie zaopatrzenie go w klauzulę wykonalności, lecz wystarczy złożenie do sądu wniosku o nadanie aktowi notarialnemu klauzuli wykonalności, w którym to akcie notarialnym najemca złożył oświadczenie o poddaniu się egzekucji. Tytuł egzekucyjny w postaci aktu notarialnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności stanowi podstawę egzekucji.

Ponadto należy zauważyć, że w art. 14 i nast. u.o.p.l. uregulowano zagadnienia proceduralne dotyczące treści orzeczenia w sprawie o opróżnienie lokalu, jak i kwestie ochrony przed eksmisją, np. poprzez wskazanie kategorii osób bezwzględnie uprawnionych do zawarcia umowy najmu socjalnego. Przy czym należy mieć na uwadze, że stosownie do art. 19e u.o.p.l. do najmu okazjonalnego lokalu przepisów ustawy nie stosuje się, z wyjątkiem art. 2, art. 6 ust. 3, art. 10 ust. 1-3, art. 11 ust. 2 pkt 1-3, art. 13, art. 18 ust. 1 i 2, art. 19a- 19d oraz art. 25d pkt 2, z zastrzeżeniem, że właściciel dokonał zgłoszenia, o którym mowa w art. 19b ust. 1. Natomiast art. 25d u.o.p.l. wskazuje, w jakich przypadkach dłużnikowi nie przysługuje prawo do pomieszczenia tymczasowego.

Najem okazjonalny może zatem być zawierany tylko z osobami, które wskażą lokal zastępczy, w którym będą mogły zamieszkać w przypadku opróżnienia lokalu zajmowanego na podstawie umowy najmu okazjonalnego. Jeśli po wypowiedzeniu umowy najmu najemca nie zwróci lokalu dobrowolnie i dojdzie do egzekucji obowiązku opróżnienia lokalu na podstawie aktu poddania się egzekucji, eksmisja będzie wykonywana według ogólnych zasad wynikających z art. 1046 § 51 k.p.c., ponieważ dłużnikowi nie będzie przysługiwało ani prawo do najmu socjalnego, ani prawo do tymczasowego pomieszczenia (por. art. 25d pkt 2 u.o.p.l.).

W świetle art. 1046 § 51 k.p.c. komornik usunie dłużnika do noclegowni, schroniska lub innej placówki zapewniającej miejsca noclegowe, wskazanej na wniosek komornika przez gminę właściwą ze względu na miejsce położenia lokalu podlegającego opróżnieniu.

W założeniu umowa najmu okazjonalnego ma chronić właścicieli nieruchomości przed uporczywym zajmowaniem lokalu przez najemcę po rozwiązaniu umowy⁶.

Natomiast w przypadku uszkodzenia przedmiotu najmu, w zależności od okoliczności stanu faktycznego, istnieje możliwość formułowania roszczeń odszkodowawczych wobec byłego najemcy na podstawie art. 471 albo 415 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz.U. z 2024 r., poz. 1061 z późn. zm.) dalej „k.c.”. W odniesieniu do roszczenia o wydanie nieruchomości warto zwrócić uwagę na treść art. 222 § 1 k.c. Przywołane regulacje ustawowe mają na celu zapewnienie wyważonego kompromisu pomiędzy prawami i obowiązkami najemców i wynajmujących, tj. kompromisu uwzględniającego zrównoważone interesy stron stosunku najmu.

Na zakończenie informuję, że właściciele mają możliwość samodzielnego sprawdzenia najemcy korzystając z systemów do weryfikacji najemców pod kątem wypłacalności, które umożliwiają sprawdzenie historii kredytowej i tożsamość najemcy. Bazy te powiązane są z bankami, Biurem Informacji Kredytowej czy biurami informacji gospodarczej. Instrumentem służącym ochronie właścicieli nieruchomości jest możliwość wpisania

⁶ Por. K. Krzekotowska, M. Malinowska-Wójcicka [w:] K. Krzekotowska, M. Malinowska-Wójcicka, *Ochrona praw lokatorów i mieszkaniowy zasób gminy. Komentarz, wyd. II, Warszawa 2021, komentarz do art. 19a.*

nieuczciwego najemcy zalegającego z opłatami z tytułu czynszu lub opłat niezależnych od właściciela do rejestru dłużników Biura Informacji Gospodarczej (BIG). Podstawowym warunkiem, jaki konsumenci (właściciele) muszą spełnić, aby wpisać dłużnika do rejestru dłużników BIG, jest posiadanie wyroku sądowego opatrzonego klauzulą wykonalności stwierdzającego należność. W konsekwencji każdy właściciel nieruchomości (wierzyciel) może sprawdzić w BIG informacje na temat dłużników czynszowych wpisanych do rejestru dłużników na skutek zalegania z opłatami z tytułu czynszu lub opłat niezależnych od właściciela.

Ponadto należy wskazać, że z dniem 1 grudnia 2021 r. weszła w życie ustawa z dnia 6 grudnia 2018 r. o Krajowym Rejestrze Zadłużonych (dalej jako: „ustawa o KRZ”), na podstawie której utworzony został Krajowy Rejestr Zadłużonych (dalej jako „KRZ”).

W Rejestrze (KRZ) są ujawniane informacje o:

1) osobach fizycznych, osobach prawnych oraz jednostkach organizacyjnych niebędących osobami prawnymi, którym ustawa przyznaje zdolność prawną, wobec których są lub były prowadzone postępowania:

a) restrukturyzacyjne w rozumieniu ustawy – Prawo restrukturyzacyjne,

b) upadłościowe, w tym wtórne postępowania upadłościowe,

c) o orzeczenie zakazu, o którym mowa w art. 373 ust. 1 ustawy – Prawo upadłościowe,

d) o uznanie orzeczenia o wszczęciu zagranicznego postępowania upadłościowego;

2) wspólnikach osobowych spółek handlowych, którzy ponoszą odpowiedzialność za zobowiązania spółki bez ograniczenia całym swoim majątkiem, jeżeli ogłoszono upadłość spółki lub oddalono wniosek o ogłoszenie upadłości na podstawie art. 13 ust. 1 lub 2 ustawy – Prawo upadłościowe;

3) osobach fizycznych, osobach prawnych oraz jednostkach organizacyjnych niebędących osobami prawnymi, którym ustawa przyznaje zdolność prawną, wobec których umorzono postępowanie egzekucyjne prowadzone przez komornika sądowego, zwanego dalej komornikiem, lub sąd z uwagi na fakt, że z egzekucji nie uzyska się sumy wyższej od kosztów egzekucyjnych albo umorzono postępowanie egzekucyjne prowadzone przez naczelnika urzędu skarbowego albo dyrektora oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, z uwagi na fakt, że w postępowaniu egzekucyjnym nie uzyska się kwoty przewyższającej wydatki egzekucyjne;

4) osobach fizycznych, wobec których toczy się egzekucja świadczeń alimentacyjnych oraz egzekucja należności budżetu państwa powstałych z tytułu świadczeń wypłacanych w przypadku bezskuteczności egzekucji alimentów, zalegających ze spełnieniem tych świadczeń za okres dłuższy niż 3 miesiące.

Krajowy Rejestr Zadłużonych stanowi źródło informacji o podmiotach niewypłacalnych, zagrożonych niewypłacalnością lub podmiotach, wobec których umorzono bezskuteczną egzekucję. KRZ jest rejestrem jawnym, co oznacza, że każdy ma prawo zapoznać się z danymi w nim ujawnionymi oraz danymi objętymi treścią obwieszczeń za pośrednictwem sieci Internet, bez konieczności zakładania konta w tym systemie. Szczególne regulacje dotyczące kryterium wyszukiwania danych ujawnionych w Rejestrze określa Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 listopada 2021 r. w sprawie sposobu zamieszczania oraz przetwarzania danych w Krajowym Rejestrze Zadłużonych.

Należy zatem zauważyć, że powyższe uregulowania prawne mogą skutecznie chronić właścicieli lokali przed nierzetelnymi najemcami.

Z upoważnienia, z wyrazami szacunku

Tomasz Lewandowski

Podsekretarz Stanu

/ kwalifikowany podpis elektroniczny /

w Ministerstwie Rozwoju i Technologii

Klauzula informacyjna dotycząca przetwarzania danych osobowych:

Zgodnie z art. 13 ust. 1 i 2 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (Dz. U. L 119 z 4 maja 2016 r., z późn. zm.), zwanego dalej „RODO”, informuję, że:

1. Administratorem Pani/Pana danych osobowych jest Minister Finansów i Gospodarki, którego obsługę zapewnia Ministerstwo Rozwoju i Technologii z siedzibą w Warszawie, przy Placu Trzech Krzyży 3/5, 00-507 Warszawa, e-mail: kancelaria@mrit.gov.pl, tel. +48 222 500 123, adres skrytki na ePUAP: /MRPiT/SkrytkaESP, adres do doręczeń elektronicznych: AE:PL-68477-29007-EFSHR-25. Wykonującym obowiązki administratora jest dyrektor Departamentu Mieszkalnictwa.
2. Jeśli ma Pani/Pan pytania dotyczące przetwarzania Pani/Pana danych osobowych, a także przysługujących Pani/Panu praw, może się Pani/Pan kontaktować z Inspektorem Ochrony Danych w MRiT wysyłając informację na skrzynkę: iod@mrit.gov.pl.
3. Pani/Pana dane osobowe będą przetwarzane w oparciu o art. 6 ust. 1 lit. c) RODO tj. w celu wypełnienia obowiązku prawnego ciążącego na administratorze, na podstawie Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2024 r. poz. 907), oraz w związku z § 162 uchwały Nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. - Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2024 r. poz. 806) oraz art. 193 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 r. - Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M. P. z 2022 r. poz. 990).
4. Pani/Pana dane osobowe przetwarzane będą w celu rozpatrzenia i udzielenia odpowiedzi na interwencję poselską lub senatorską lub interpelację/zapytanie poselskie.
5. Odbiorcami Pani/Pana danych osobowych mogą być:
 - organy władzy publicznej oraz podmioty wykonujące zadania publiczne lub działające na zlecenie organów władzy publicznej, w zakresie i w celach, które wynikają z przepisów powszechnie obowiązującego prawa (np. na żądanie sądów, urzędów skarbowych, Prokuratury lub Policji);
 - inne podmioty, które na podstawie stosownych umów podpisanych z MRiT przetwarzają dane osobowe, dla których Administratorem jest Minister Finansów i Gospodarki (np. podmioty świadczące usługi prawne, dostawcy systemów informatycznych i usług IT oraz telekomunikacyjnych, operatorzy pocztowi i kurierzy).
6. Pani/Pana dane osobowe będą przechowywane przez okres niezbędny do realizacji celu ich przetwarzania tj. do chwili załatwienia sprawy, w której zostały one zebrane, a następnie – w przypadkach, w których wymagają tego przepisy ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2020 r. poz. 164 ze zm.) – przez czas określony w tych przepisach.
7. Pani/Pana dane osobowe nie będą podlegać zautomatyzowanemu podejmowaniu decyzji lub profilowaniu.
8. Pani/Pana dane osobowe nie będą przekazywane do państwa trzeciego ani do organizacji międzynarodowych.
9. Podanie danych jest dobrowolne, ale niezbędne do rozpatrzenia i udzielenia odpowiedzi na interpelację/zapytanie/interwencję.
10. W związku z przetwarzaniem Pani/Pana danych osobowych przysługują Pani/Panu następujące prawa:
 - prawo dostępu do swoich danych oraz otrzymania ich kopii zgodnie z art. 15 RODO;
 - prawo do sprostowania (poprawiania) swoich danych, jeśli są błędne lub nieaktualne, zgodnie z art. 16 RODO;
 - prawo do ograniczenia przetwarzania danych zgodnie z art. 18 RODO.
11. W przypadku powzięcia informacji o niezgodnym z prawem przetwarzaniu w Ministerstwie Rozwoju i Technologii Pani/Pana danych osobowych, przysługuje Pani/Panu prawo wniesienia skargi do organu nadzorczego właściwego w sprawach ochrony danych osobowych, tj. Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych, ul. Moniuszki 1A 00-014 Warszawa